

O noci a příslibu jitra

Základ kázání: Římanům 13,11-12

Čtení: Numeri 11,4-15

Putování za svobodou může vypadat jako cesta tunelem, na jehož konci tušíte světlo. Lidi někdy mají dojem, jako by tím tunelem měly projít předchozí generace a my že už budeme žít ve světle - ale takhle laciné to v životě není. Jak nesnadná ta cesta ke svobodě je, to si proděláme i my. A staříčké vyprávění k tomu nabízí cennou inspiraci.

„Nocí ať vás vede příslib jitra, vládou temna nenechte se zmást,“ opakoval Mojžíš lidem nesčetněkrát, ale i kdyby to slyšeli stokrát denně, stejně to moc nepůsobilo. Část z nich vypravěč označuje za chátru, co k lidu ani nepatří. Ta žila, jako by vláda temna už ani nikdy neměla skončit (taková temná parta, co má sice taky Boží lásku a naději takříkajíc na dosah, ale nic jí to neříká).

Přihnali se za Mojžíšem a že takhle už ne. Že chtějí levně nakupovat a dobře jíst a předložili mu požadavky, o nichž nehodlají diskutovat (pokud s nimi chce Bůh nadále počítat). „Máme hlad!“ pravili. Nebyla to sice úplně pravda, ale přišlo jim asi hloupé normálně na rovinu říct, že se chtějí mít líp, tak to kapku vyhrotili, to se tak dělá.

„Tady máš seznam toho, co žádáme,“ vzkázali Bohu a Mojžíš to měl vyřídit. „Tohle už neunesu,“ povídá Mojžíš, když ty stížnosti slyšel: „Na takový život nemám dost sil a už ho žít nechci, tak to ukonči, Bože, ať se na to trápení nemusím dívat.“

I když to čteme odstupem, vykoukne na nás pár dost osobních otázek. Jak to máte vy: bez čeho nehodláte žít, abyste byli šťastni? Co považujete pro sebe za životně důležité? A co je pro vás znak dobrého života? Nebudu tu říkat žádné odpovědi, ty ať pro sebe hledá každý sám. Snad nějaké najdeme - a asi přitom narazíme na dělicí čáru mezi temnou partou a těmi, kdo jdou za příslibem Boží

naděje.

Někdy jdeme z tunelu za světlem a jindy jako by to bylo ze světla do tmy, ale ani jedno z toho nepodnikáme osaměle - věříme, že je nám Bůh nablízku (nebo tomu nevěříme, ale nablízku je nám i tak), a pro nás z toho plyne požehnání a současně i životní úkol. Té Boží blízkosti se lidi naučili říkat Duch svatý a v tomhle konkrétním příběhu to znamená, že pro lid, kterému se jaksi zatmělo v duších a před očima, se opět najde naděje. A k tomu je tu ještě ten úkol: být nositelem Božího příslibu jitra uprostřed vlády temna.

Úkol to není zrovna snadný a Mojžíše dost potěšilo, když mu Hospodin nařídil, ať sežene sedmdesát lidí ochotných nést odpovědnost, že mezi ně to Mojžíšovo pověření podělí. Existují jedinci, kteří dbají na to, aby byli považováni za výjimečné; touhle zabeđeností Mojžíš postižen nebyl, a tak nežárnil, když jeho pravomocemi Bůh pověřil i jiné lidi. A když mu jakýsi mladík zděšeně hlásil, že se ta Boží akce asi nějak vymkla naší kontrole, protože támhle prorokují ještě dva lidi nadplán, odvětil mu Mojžíš, ať se do toho Bohu neplete: kéž by nás obdaroval všechny, kdo tu jsme, abychom nocí nesli příslib jitra!

„Příslib jitra je hezká věc, ale nenajíte se ho a my chceme maso“ skandovali poutníci, kterým už Hospodinova mana lezla krkem. Menu, které žádali, mělo sloužit jako znamení, že teď už bude líp. A pak dostali, co chtěli: vítr k nim odkudsi přivál křepelky a oni se nacpali, co hrdlo ráčilo, pak se i přecpali a nakonec jim bylo špatně, tak špatně, že to některé dopravilo až na onen svět. A tak si poznamenali do mapy, že se to tu bude jmenovat Hrob chtivosti. Jako vzpomínka na ty, kdo v životě nedorazili do zaslíbené země, ale jenom sem, k chtivosti, která nemá konce (sama je však koncem pro ty, kdo jí podlehnou).

Výrazem „Duch svatý“ odedávna věřící lidé chtěli vyjádřit, že je nám Bůh nablízku, ba dokonce s námi a že všechno, co pro

lidi dělá, není jen záležitost zašlých časů, ale že se díky němu děje něco životně důležitého zrovna dnes a tady. Pro nás z toho všeho plyne požehnání. A taky životní úkol. Pro lid, kterému se zatmělo před očima a posléze i v duši, se opět najde naděje (pakliže se mezitím neutopí ve vlastní zaslepené žádostivosti). Ten příběh dávno odvál čas, s ním i staré kulisy, ale hodnota a cíl lidského žití se nemění ani v nových. Pořád je důležité, podle čeho poměrujeme dobrý a naplněný život a jaké místo v něm dopřejeme Boží lásce, nakolik si připustíme, že pravdu má Bůh (nikoli někdo z lidí), a nakolik v životě pustíme ke slovu Boží naději.

Dělicí čára mezi špatným a dobrým, mezi temnou partou a nositeli naděje nevede nutně mezi lidmi: tahle někdy nezřetelná, leč důležitá hranice vede rovnou prostředkem lidské duše, vnitřkem naší mysli a srdce. Člověk si kvůli tomu neví rady, co a jak udělat a říct, a leccos přitom zkazí. Ale ta zmíněná přítomnost Ducha svatého znamená, že nás v tom Bůh nenechá samotné a ztracené - vždyť noc už pokročila a den přiblížil. Tak ze sebe svlékněte hábit temné party; ve světle a s nadějí se vám bude žít mnohem líp.

Pane Ježíši Kriste, ty jsi přišel na náš svět a my tenhle svět jednou odevzdáme do tvých rukou, abys soudil, co jsme s ním udělali. Věříme, že jsi s námi pořád - nejen prostřednictvím těch, kdo se k tobě hlásí, ale že jsi tu skrytě přítomen i ve všech lidech, kteří trpí. A tak se za ně přimlouváme: myslíme na ty, kdo nikoho nemají a zbyl jim jen smutek nebo strach, a myslíme i na ty, kdo se jim ze všech sil snaží pomáhat.

Myslíme na ty, komu někdo ublížil, a myslíme i na ty, kdo se to pokoušejí napravovat. Myslíme na lidi hladové, zneužívané, závislé na něčem zlém: kéž jim dovedeme předat kus světla, které s tebou přišlo na tenhle náš svět.

Myslíme na ně i na sebe a modlíme se slovy, která jsi nás naučil: Otče náš...

laze těm, kdo slyší Boží slovo a zachovávají je. Co lidí toužilo
Bspatřit a slyšet to, čeho vy jste svědky - a tak se radujte nejen z toho, co vás těší a co se vám podaří (to taky), ale hlavně se radujte z toho, že je Bůh blízko a jeho milosrdenství že je už mezi dveřmi; řekněte to lidem a dopřejte jim k tomu Boží pokoj, Bůh v nich má přece zalíbení.

Nebojte se, nesmutněte a kéž vás každým dnem provází a vede naděje, která roste z Boží lásky. Amen.